

Lovudkastet er udgaaet; men jeg troer ogsaa, at det er af den Natur, at det viser, hvor forstyrrende for al borgerlig Sikkerhed det vilde være, hvis man gif ind paa et Lovudkast som det foreliggende. Jeg skal for Tiden ikke gaae ind paa en nærmere Udvikling heraf, da denne Sag snarere hører hen under de følgende Paragraffer; den vilde vel allerbedst have været paa sin Plads ved den 1ste Behandling, men, da tilfældige Omstændigheder gjorde, at ingen udførlig Udvikling under denne Forhandling kunde finde Sted, maa jeg, i Genhold til, hvad jeg under Sagens 1ste Behandling beholdt mig, naar der i sin Tid blev en taalelig god Leilighed dertil, nærmere forklare mig desangaaende ved de respective Paragrafheres Behandling.

Hvad der for Diebliffet meest beskæftiger Thinget, er Spørgsmaalet om, hvorvidt det gaaer an, saaledes som steet er i Lovudkastets § 10, at hjemle Sagens Paakjendelse, uden at alle de 16 Dommere, hvoraf Rigsretten grundlovsmæssigt bestaaer, ere tilstede. Udvalgets Fleertal staaer paa, at disse Dommere skulle idetmindste ved Sagens Hovedforhandling have været tilstede, om de end ikke alle have funnet været tilstede under de foreløbige Behandlinger, og jeg kan ikke Andet end ære den Omhu for Rejsfærdighed og Borgersikkerhed, hvorpaa denne Mening hviler; men jeg troer dog, at de Grunde, som ere anførte for samme, ikke ere afgjørende. Naar den ærede Ordfører har paaberaabt sig, at det under Sagens Forhandling i den første Session for 1850 ikke var draget i Tvivl, at alle Rettens Medlemmer maatte være tilstede under Hovedbehandlingen, saa har han derhos bemærket, at han troede, at der heller ikke i det Udvalg, som dengang var nedsat, var reist nogen Tvivl i saa Henseende; men jeg maa dog bemærke for mit Bekomvende, at jeg virkelig har havt Tvivl, og vist ogsaa i Udvalget har yttret den, om, hvorvidt det var aldeles nødvendigt at tage en saadan Bestemmelse, men deels var dette antaget i det af Regeringen forelagte Lovudkast, deels fandt Sagen almindelig Samstemning i Udvalget, ligesom den ogsaa siden fandt det i Thinget, og deels var jeg meget lidet tilbøjelig til at ville gaae ind paa Noget, som saa

mange agtværdige Mænd fandt ikke at være aldeles overeensstemmende med Grundloven, og endelig var der een Omstændighed, som gjorde, at jeg den Tid ikke fandt saa stor Betænkelse ved at gjøre det til ubetinget Regel, at Retten ikke kunde sættes, uden at det hele Antal af 16 Medlemmer var tilstede ved Sagens Behandling, nemlig, fordi der efter den af det daværende Udvalg foreslaaede og ogsaa af Landstinget billigede Rettergangsorden ikke var saa stor Fare eller saa stor Betænkelse ved at gjøre en saadan Fordring. Som jeg allerede har bemærket, saa var Udvalgets Hovedtanke, som ogsaa fandt Landstingets Bifald, at Oplysninger, forsaavidt de ikke vare tilstede allerede paa den Tid, da Action ved Rigsret var anordnet, vilde blive at søge ved Afdelinger af Rigsretten, bestaaende af 3 eller flere Personer, og de Oplysninger, som tilveiebragtes ved disse Afdelinger, skulde, efter de almindelige Regler for juridiske Beviser, tages i Betragtning ved Rigsretten. Der var ikke i det da forelagte Lovudkast noget Spor til, at der skulde finde en saadan Vilkaarlighed Sted i Bedømmelsen af de udenfor den samlede Ret afgivne Vidnesbyrd, som der er blevet fremsat i det foreliggende Lovudkast. Der var altsaa givet en temmelig god Grundvold for disse Sagers Behandling, inden de kom for Rigsretten, og jeg troer, at, naar man engang skal have en Rettergangsmaade, som bestemmer, hvorledes Fremgangsmaaden skal være ved Rigsretten, ikke blot i de Sager, som anlægges imod Ministre, men ogsaa i de, i Reglen forviklede, vanskelige og langvarige Sager, som omhandles i den sidste Deel af Grundlovens § 73 og i det forelagte Lovudkastis § 2, vil man ikke let kunne løse denne Opgave paa en bedre Maade, end det var steet i det da forelagte Lovudkast. Hvis Udvalget vilde have vendt tilbage til det Forslag, som blev antaget af Landstinget i 1850, i dets første Sammenkomst, skulde jeg vistnok efter mine svage Kræfter have understøttet det; men nu har Udvalget staaet ind paa en anden Vej og har derved fundet Anledning til at gjøre et Forslag om, hvorledes Sagen nu skal ordnes, som vil have, troer jeg, høist betænkelsefulde Følger. Naar Udvalget mener, at Grundloven medfører, at det